

Sv. Alberta draudzes ziņas

2010. gada Novembris * Nr. 36

Dārgie draudzes ticīgie!

Novembra mēnesis ir žēlastībām bagāts laiks. Iesākot mēnesi mēs svinēsim **Visu svēto dienu**, kas ir obligāta rakstura piemiņas diena katram ticīgajam. Runājot par svēto sadraudzību un tiem, kas vēl nonāks Debesīs, Sv. tēvs Pio pats par sevi ir teicis: ... *es gribētu no Kunga saņemt tikai vienu vienīgu žēlastību – es vēlētos lai viņš man*

saka: „Ieej Paradīzē!” ... taču, *Kungs neļauj man ieiet Paradīzē, iekams pēdējais no maniem bērniem, pēdējais manām priesteru rūpēm uzticētais cilvēks nebūs tur iegājis pirms manis.* Ieklausoties šajos vārdos saprotam - arī mums ir nepieciešama svēto sadraudzība, kuri nevis tikai bauda viņiem dāvētās Dieva žēlastības un atklāsmes, bet tās izmanto visu cilvēku labā. Izmantosim arī mēs tik lielu svēto sadraudzību. Ja nebaidies izlasīt Jāņa Atklāsmes grāmatu, tad saņemsi tur daudz skaistu liecību par svēto uzvaru par ļauno, grēku un pār nāvi, tikai sargies interpretēt šīs grāmatas svētos vārdus pašrocīgi un bez Baznīcas izskaidrojuma.

Runājot par mūsu mirušiem brāļiem, māsām un radniekiem, svētā Māte Baznīca 2. novembrī atzīmē **Visu ticīgo mirušo piemi-**

ņas dienu. Šajā sakarā mēs atceramies sv. Jāņa Atklāsmes grāmatā rakstītos vārdus: *Svētīgi mirušie, kas mirst Kungā. No šī brīža, saka Gars, tiem jāatdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tiem seko (Atkl 14, 13)*. Cik pamācošs un īss komentārs par tiem, kas atstāj šo pasauli, lai stātos Dieva priekšā! Zinām, cik maz ir to cilvēku, kuri varētu droši un bez bailēm stāties Dieva priekšā, tāpēc aizlūgumiem par mūžībā aizgājušajiem ir veltīts viss novembra mēnesis, īpaši dienas no 1. līdz 8. novembrim.

14. novembrī svinēsim mūsu draudzes aizbildņa sv. Alberta Lielā lielos svētkus. Sv. Misi, šajā

dienā, plkst. 11.00 celebrēs jaunais Rīgas **arhibīskaps Zbignevs Stankevičs**, tiks dalīts Iestiprināšanas sakraments. Esam aicināti būt kopā ar mūsu ganītāju lūgšanās un pieņemot no Viņa svētību.

Savukārt 21. novembrī - **Kunga Jēzus Kristus, Vispasaules Karaļa** svētkos noslēgsim liturģisko Baznīcas gadu.

Aicinu īpaši svētdienas dienā veltīt Pestītājam kaut neilgu laiku, pavadot to klusā, personīgā lūgšanā pie Vissvētakā Sakramenta, tā svētdienas dienu padarot Dievam patīkamu, un nesekot līdzī šīs pasaules steidzīgajam garam.

Paļāvībā uz jūsu lūgšanām t. Krišjānis

Svētā Asīzes Franciska lūgšana

*Kungs, dari mani par miera nesēju,
lai es spētu nest mīlestību tur, kur valda naidis;
lai es nestu piedošanu tur, kur sāpīgi dara pāri;
lai es nestu saskaņu tur, kur nav saderības;
lai es nestu patiesību tiem, kas maldās;
lai es spētu nest cerību tiem, kas izmisumā;
lai es spētu apgaismot tos, kas tumsā.
Kungs, palīdzi man, lai es ilgotos dāvēt citiem, bet nevis ņemt no tiem;
lai es vēlētos ne tik daudz būt saprātam, kā citus saprast;*

*ne tik daudz būt mīlētam, cik mīlēt citus;
aizmirst sevi un iemantot Tēvi;
piedot citiem un iegūt piedošanu;
nomirstot sev, piedzimt mūžīgajai dzī-*

*vei;
spēt sevi nostādīt zemākā vietā un dzīvot tā, it kā katra diena man būtu pirmā un pēdējā.*

Visu Svēto lielie svētki, kā prieka un cerības svētki

1. novembrī Baznīcā tiek svinēti Visu Svēto lielie svētki, visu to, kuri ir saņēmuši uzvaras vainagu un pilnībā savienojušies ar Dievu Debesu liturģijā. Varētu teikt, ka tie ir prieka svētki, jo neskatoties uz to, ka ejam uz kapsētu un apciemojam mūsu mirušos tuviniekus, mēs tomēr priecājamies un pateicamies Dievam Visaugstākajam par to, ka mums ir tik daudz brīnišķīgu aizbildņu Debesīs. Arī balstītā liturģisko tērpu krāsa ir simbols tam, ka tie ir cerību un prieka svētki. Ievērosim to, ka no vienas puses ir cerība uz to, ka pēc šīs dzīves grūtībām savienosimies ar Dievu, bet no otras puses ir prieks par to, ka varēsim uzlūkot Jēzus Vaigu pilnu godības. Šajā dienā Baznīca piemin ne tikai oficiāli kanonizētos svētos un beatificētos svētigos. Lielie svētki apņem arī visus mirušos, kuri ir iemantojuši mūžīgo dzīvi, tātad Debesis. Un starp viņiem noteikti ir arī mūsu mirušie tuvinieki.

Katrs no mums ir aicināts uz svētumu un viņam ir jācenšas dzīvot tā, lai pēc nāves varētu pievie-

noties mūžīgajai Baznīcai, kurai jau pieder neskaitāmi pulki svēto un eņģeļu. Es zinu to no personīgās pieredzes, ka ir grūti tiekties uz svētumu, taču tas ir iespējams. Ir vajadzīga tikai cilvēka labā griba, tīra sirds un iesaistīšanās. Mums ir jāatceras, ka svētums nenozīmē to, ka mums nav grēku, jo ikviens no mums grēko. Nav ideālu un pilnīgu cilvēku, izņemot cilvēktapušu Dievu. Pat lieli svētie pagātnē izdarīja kļūdas, bet, pateicoties Kristus žēlastībai, atgriezās un sekoja Jēzum. Kristības Sakramentā mēs kļūstam par Dieva bērniem un vienlaicīgi saņemam aicinājumu uz svētumu. Tādēļ ir vērts tiekties uz svētumu, pieaugt tajā un izdzīvot to ikdienā.

Izmantojot to, ka tā ir Visu Svēto diena, es vēlētos apstāties pie Evaņģēlija teksta, kas ir paredzēts šiem lielajiem svētkiem. Dieva Vārds runā par svētībām, kuras Jēzus nodiktēja saviem mācekļiem. Tās ir mums kā norādījumi, kā dzīvot un rīkoties. Svētības sevī ietver atbildi, kāds ir ceļš uz svētumu un kā to sasniegt. No cilvēciskā skatī-

juma punkta mēs varētu teikt, ka svētības ne vienu vien no mums zināmā mērā varētu pārsteigt. Jo tas, ko mēs uzskatām par laimi,

Dieva acīs neko nenozīmē. Cilvēkiem laime ir nauda, rūpes par materiālajiem labumiem un personīgām lietām. Toties Dievam daudz svarīgāka un vērtīgāka lieta ir palīdzība un žēlsirdības izrādīšana tuvākajam, tāpat arī spēja piedot un atkalas pēc taisnības. Svētīgs nozīmē laimīgs, tāpat pilnībā vienots un atdevies Dievam. Jau šeit uz zemes mums jābūt svētiem un sevi atdevušiem kalpošanā Dievam un tuvākajam. Par svētumu mūsu dzīvē tiksīm atalgoti ar nepārejošu laimi un iemantosim nevīstošu godības

kroni. Ceļš uz svētumu ir grūts, jo kas gan iedrošināsies mūsdienu pasaulē parādīt labestības, palīdzības un tuvākā saprašanas žestu. Bieži vien domājam par sevi, par visu gribam samaksu, reti gadās, ka cilvēks uzdrīkstas paveikt kaut ko labu attiecībā uz otru, negaidot par to samaksu. Protams nevar visu vispārināt, jo ir taču daudz institūciju, piem., *Caritas*, kuras sniedz palīdzību visiem vajadzībā nonākušajiem cilvēkiem. Visu labo mums ir jāveic pēc Jēzus parauga, kurš ir žēlsirdīgs un žēlīgs un pasniedz mums roku kā pazudušajai avij, kura nomaldījās.

Pievienošanās svēto pulkam ir pievienošanās kopienai, kura dzīvo mīlestībā un kurai ir liels spēks. Mūžīgā Baznīca debesīs ir laimes un mīlestības kopiena, kur nav nekādu raīžu un problēmu. Kad lūdzamies lūgšanu *Es ticu...* mēs izrunājam vārdus: „es ticu uz svēto sadraudzību”. Vai mēs apzināmies šo vārdu jēgu? Vai mēs tos tikai izrunājam, jo visi tā dara? Mēģināsim iedziļināties to būtībā. Sadraudzība man asociējas ar savienošanos, ar kaut ko stabilu. Pēc maniem uzskatiem, veidot sadraudzību ar svētajiem, tas nozīmē sekot viņu piemēram ikdienas dzīvē, rīkoties līdzīgi viņiem, un tad noteikti nonāksim pie Pestīšanas oštas, kura ir Kristus, un savienosimies ar visiem svētajiem. Lai šī

diena būtu visiem par ceļrādi, ka mums visiem ir jātiecas uz svētumu, lai mēs jau uz zemes varētu elpot debesu gaisu un kādreiz pēc

šīs zemes ceļojuma grūtībām ieietu svētīgo dzīvē.

Pēteris
tulkots no poļu val.

"Jauniešu Golgāta" no 23.08. līdz 27.08. Serpelicē, Polijā

Jau pirms došanās uz "Jauniešu Golgātas" pasākumu es zināju, ka šis būs lielisks pasākums patīkamu cilvēku sabiedrībā, kā arī iespēja aizmirst par problēmām, kuras līdz šim nomāca, kaut uz šīm piecām dienām, un izrauties no dzīves ikdienas sūrās rutīnas. Jau pirmajā vakarā, nokļūstot galamērķī - **Serpelicē**, valdīja tāda patīkama gaišotne, kura ar katru mirkli tikai pastiprinājās, līdz tajā pat vakarā devāmies Gaismas ceļā. Vienīgais, kas ļoti traucēja šo pasākumu izbaudīt pilnībā, bija poļu valodas nezināšana, bet vēlāk konferences mums tulkoja t. Aldis, par ko arī viņam vēlos pateikt ļoti lielu paldies. Pretējā gadījumā no manas klātbūtnes šajās konferencēs nekādas lielās jēgas nebūtu. Šī valodas nezināšana izpaudās arī kontaktā ar "Jauniešu Golgātas" dalībniekiem un administrāciju, jo tikai retais zināja valodas, kuras arī mēs pārvaldām (respektīvi angļu un krievu valodu). Taču ar laiku mēs iepazīnām atsevišķas personas, kas šīs attiecīgās valodas kaut nedaudz pārvaldīja, un līdz ar to nepiecieša-

mības gadījumā mēs ar viņiem varējām kontaktēties.

Visā visumā pasākums man ļoti patika un, ja man būtu tāda iespēja, tad es, ne mirkli nedomājot, arī nākamgad dotos uz to. Liels paldies brāļiem kapucīniem par šo iespēju!

Ervīns

Man tika piedāvāts aizbraukt uz kapucīnu tēvu organizētu pasākumu jauniešiem Polijā. Tur pulcējās jaunieši no Polijas, Latvijas un Baltkrievijas. Pasākumā piedalījās gan ticīgi, gan neticīgi jaunieši. No Latvijas mēs bijām četri puīši un t. Aldis, kurš mums tulkoja pasākuma norisi latviešu valodā.

Neskatoties uz valodas barjeru, konferenču tēmas aizskāra un lika aizdomāties. Ļoti patika noslēguma koncerts.

Jautrākais notikums un pārsteigums - mūsu telti pēkšņi ieradās apsargāt 7 apsargi. Mēs to īsti nesapratām un bijām pat satraukušies, tomēr - kam tad vēl ir tāda apsardze!?

Tā bija neparasta un jaunām atziņām bagāta nedēļa, un, ja būs tāda iespēja, labprāt atkal apmeklētu šādu pasākumu, neskatoties uz to, ka neesmu praktizējošs kristietis.

Andrejs

Kārdinājumi Dieva darbā

Līdzīgi kā laulībā – Dieva darbā vispirms ir saderināšanās prieks, bet pēc tam ikdienas pūles un cīņa par uzticību un mīlestību. Kaut arī pamats šai darbībai ir Dieva aicinājums, tomēr tas sevī ietver tikai sākumu ceļam, kurā parādīsies dažādi kārdinājumi un grūtības. Un kaut gan Jēzus apsola uzvaru visiem, kas ar Viņu sadarbojas, tomēr pa ceļam ir vēl arī krusts. Viens no kārdinājumiem, kāds skar Dieva darba strādniekus, ir vēlēšanās izvairīties no krusta vai priekšstats, ka būšana kopā ar Jēzu ir dalība tikai Viņa godībā. Mācekļi arī domāja, ka krusts paies viņiem garām, taču Jēzus nepiekāpās viņu iedomām. Un līdzīgi nepiekāpsies arī mūsējam.

Supermeni vai evaņģelizācijas upuri?

No otras puses, kārdinājums var būt arī „evaņģelizācijas upura” lomas ieņemšana – „Dieva izvēlētā”, kas tiek apspiests un vajāts. Taču tas cilvēkus noved tikai līdz rūgtumam un atbaida no iesaistīša-

nās Dieva darbā. Jēzus Krusts ir viegls un salds, tas vienmēr ir spēka un mierinājuma avots, un paties Jēzus māceklis ir priecīgs pat nemiera laikā.

Dievs neaicina ideālus cilvēkus (tādu nav), bet gan vājus un grēcīgus. Šajā kontekstā kārdinājums var būt vēlme atkāpties no iesaistī-

šanās un neatsaukties Dieva aicinājumam, uzskatot, ka esmu „necienīgs” vai tāds, kurš nav derīgs (citi ir labāki), tādējādi nepieaugot sevis pilnveidošanā un nesadarbojoties ar atgriešanās žēlastību. Otra pārmērība būtu sevi uzskatīt par vislabāko no visiem, par „izvēlēto” un aizvērt acis uz savām vājībām, vienlaicīgi pie katras izdevības pamanot tās citos.

Sapņotāji un realisti

Dieva darbs nebalstās tikai uz Dieva žēlastību, bet arī uz konkrētu darbu un cilvēku dabiskām dotībām. Cilvēks ir ielikts reālā pasaulē, kura attīstās un iet „uz priekšu”, kaut vai skatoties uz tehnisko attīstību. Tādēļ šajā vietā var parādīties kārdinājums veidot tādu darbu, kas ir atrauts no realitātes, piemēram, rēķināt uz papīra nevis uz datora, pilnveidoties tikai lūgšanu dzīvē, bet neizmantojot tehniskās iekārtas un to iespējas. Taču pašāvība tikai uz tehniku arī nenoved ne pie kā laba. Dieva darbs nav fabrika, kur svarīga ir tikai darba ražība un noiets, taču ja būs vajadzīgs, Dievs rēķināšanai var izmantot arī papīru. Bet noteikti Viņš nedod svētību slinkumam un nezināšanai – to, kas ir cilvēcis, vajag izdarīt pašam, neskatoties uz to, ka Dievs vienmēr nāk palīgā cilvēcisajam vājumam un papildina to ar pārdabiskām dāvanām. Ekstremālas situācijas tomēr nav ikdiena. Ne-

viens necel māju uz Everesta kalna virsotnes. Tur uzkāpj tikai uz mirkli, pat ja liekas, ka esi „noķēris Dievu aiz kājām”. Tādēļ ikdienā vajag izmantot tikai dabiskos līdzekļus nevis cerēt uz „ekstremālu Dieva žēlastību”.

Ko es šeit daru?!

Cilvēku motivācija un nodomi vienmēr ir piesārņoti ar grēku un personīgām vājībām. Bet, ja cilvēks necenšas ar visu spēku, lai Dievs būtu viņa darbības motors, tad agrāk vai vēlāk viņš izdegs. Kad pietrūks atzīšanas, uzslavu, izjūtamās mīlestības un materiālu labumu – pietrūks motivācijas darbam. Tomēr nevajag ignorēt cilvēciskās vajadzības, jo par miesu arī vajag rūpēties, taču tā nedrīkst būt par darbības vai bezdarbības noteicēju. Ja Dievs mūs aicina veikt kādu uzdevumu, tad Viņš rūpējas par to, lai cilvēkam būtu „tikli pilni ar zivīm”.

Uzdevuma pamešana, kad cilvēks jūtas izdedzis, arī ir kārdinājums, jo jaunā vietā viņš dublēs tieši tādu pašu rīcības plānu kā iepriekš. Šādā mirklī labāk ir atgriezties pie Jēzus un no Viņa pasmelties dzīvības ūdeni. Un tikai tad jautāt, vai Viņš aicina mani uz jaunu vietu, vai palikt esošajā, bet „uz labu un uz sliktu”.

Darbs vai šedevrs?

Dieva darbs pēc dabas ir nepilnīgs – tāpat kā mēs. Toties tas, kas

ir tā spēks, tas ir Dieva spēks, kas mūs balsta. Tādēļ koncentrēšanās uz kļūdām un to pārmērīga „iznīcināšana” var novest līdz tam, ka kopā ar nezālēm tiek izrauti arī kvieši. Jēzus atnāca uz pasauli Betlēmes siltē un tas Viņam neatņēma pestījošo spēku. Kalpiem kāzās Kānā bija tikai ūdens, bet tas netraucēja Jēzum veikt brīnumu un pārvērst to vīnā. **Tādēļ kārdinājums ir tiekties uz to, lai pats „ražotu” vīnu, jo tad Jēzum tiek atņemta darbības iespēja.** Dieva spēks nav atkarīgs no mūsu perfekcijas un neklūdišanās. Nevajag arī vērtēt vīnu, kad tas vēl ir ūdens, bet pagaidīt, ko Jēzus no tā izveidos citu labad. No otras puses, traukiem jābūt sagatavotiem un bez caurumiem, lai ūdens tajos noturētos.

Cilvēciska ir tendence, kad parādās kļūdas, just kārdinājumu atrast vainīgo un pielikt viņu pie sienas. Tai pašā laikā problēmas ir, lai tās atrisinātu, nevis, lai sevi savstarpēji par tām apvainotu. No otras puses, nevar arī „mazgāt rokas” un izvairīties no atbildības, jo taču „kas slikts, tas neesmu es”. Šāda nostāja nekalpo tam, lai cilvēks pieaugtu labajā.

Kārdinājums ir arī „raudāšana par izlietu pienu” – dažas lietas ir jāaizver un jāsāk darboties ar jaunām, pat ja ne viss bija noticis pēc plāna.

Vai ar mums lido pilots?

Darbs Dieva lietās nekad nevar

klūt tikai par profesionālu pienākumu, līdzīgi kā laulībā neesi tikai vīra/sievas pienākumu pēc. Tā būtu ļoti bēdīga laulības karikatūra. Vienlaicīgi laulība nav tikai prieks, jo mīlestības pamats ir atbildība par otru personu, un šajā jomā ir jāmāk no sevis prasīt zināmu nostāju, pat ja tā nāk ar grūtībām. Labs karavīrs nekad neatstāj posteņi, ja nav kam viņu nomainīt. Līdzīgi māte nekad neatstāj savu bērnu bez labas aprūpes, nedz arī sieva atstāj savu vīru, kad ir viņam vajadzīga.

Taču kārdinājums ir arī pārākā atbildība un vēlme visu kontrolēt, balstoties uz tā, ka „bez manis netiks galā”. Par Dieva lietām rūpējas pats Dievs, un vispirms ir jāpaļaujas, ka Viņš neļaus, lai tās ietu bojā. Ļoti svarīgi ir arī citus apmācīt savā darbā, jo nekad nevar zināt, kad mūsu var pietrūkt. Ar darbu ir arī jāmāk dalīties, bet ir vērts iemācīties atšķirt, kur beidzas dalīšanās un kur sākas pienākumu novelšana no sevis uz citiem.

Dieva lieta nevar būt svarīgāka par cilvēkiem, jo tā ir priekš cilvēkiem. Tādēļ **kārdinājums ir piepiest uz kādām darbībām, neņemot vērā to cilvēku brīvo gribu, stāvokli un jūtīgumu, kuri šos uzdevumus realizē.** Uz mērķi nedrīkst iet „pār līķiem”, kā arī aizvērt acis attiecībā uz tiem, kurus

satiekam uz dzīves ceļa, jo mēs nekad nevaram zināt, caur kuru no viņiem Jēzus vēlas atnākt pie mums.

Īso un garo distanču skrējēji

Dievs aicina darbaholiskus un sliņķus, perfekcionistus un „lūzerus”, entuziastus un neapmierinātos, šķirtos un mātes. Kārdinājums ir vēlme, lai visiem būtu tas pats temperaments un darbības stils. Katram ir sava dzīves vēsture un Dieva darbs ir ierakstīts tajā nevis blakus tai. Tādēļ nevar visus mērīt ar vienu mēru. Vienu darba pārmērība pacels spārnos, bet citu salauzīs, vienu laulība salauzīs, bet otru - nostiprinās. No otras puses, visiem ir viens kopīgs līmenis. Tāpat kā basketbola komandā, kur katram ir jābūt iemest bumbu grozā un darboties komandā. Ja viņš to nemāk, tad varbūt viņam vajadzētu būt par vārtsargu futbola komandā?

Kārdinājums ir arī pārlicais individuālisms – Dieva darbs ir

kopienas darbs nevis neatkarīgu darboņu asociācija. Tas nenozīmē, ka visiem vajadzētu domāt vienādi un visu darīt kopā, bet katram būtu jābūt par veseluma daļu un jābūt pielāgoties citiem, lai neaizietu pa atšķirīgiem ceļiem.

Labi ir atcerēties, ka Dieva darba darboņi ir vienas armijas karavīri. Tādēļ cīņa savā starpā vienmēr to padarīs vājāku. Nevar visus mīlēt un ar visiem labi justies, bet stiprināt un atbalstīt vajag katru. Ienaidnieks tikai gaida uz saliedētības trūkumu mūsu rindās.

Starp Dieva darba darboņiem ir cilvēki, kas ir paaicināti „uz mūžu”, bet arī tādi, kam ir jāīsteno zināmi darbi un tad jādodas tālāk. Kārdinājums ir lomu samainīšana. Var gribēties palikt „par visu varu” – paraduma pēc, jo cilvēks ir piesaistījies pie funkcijas, pie vajadzības nodrošināt sev būšanu vai īpašuma sajūtu. Pamatojums - „tā ir mana vieta”. Taču tad cilvēks pārtrauc attīstīties un aizņem vietu, kas būtu jādod citiem. Rezultātā tas nevienam nenes labumu. Var arī krist kārdināšanā pamest cīņu pirms laika.

Cik labi mums te būt

Dieva darbs ir kā dzīvs organisms – tas mainās laikā un pilnveidojas. Tādēļ tas prasa nemitīgu atpazīšanu un jaunu atrisinājumu meklēšanu, kā labāk kalpot cilvēkiem un kā labāk apsaimniekot to,

kas mums ir. Tāda elastīguma trūkums var novest pie tā, ka Dieva darbs pārstāj pulsēt, zaudē dzīvību, bet sāk vairāk atgādināt muzeju – atmodina cilvēkos sentimentu, bet pārstāj būt praktisks. Bet tam taču ir jākalgo!

Kārtējais kārdinājums ir iekrist tādā stāvoklī, ka man ir labi un varu patīkami atslābināties. Bet tas kalpo ērtai dzīvei un slinkumam: kāpēc mums ir jāpūlas, ja jau mēs esam tādi brīnišķīgi? No otras puses, cilvēki var sākt attaisnoties, ka pietrūkst līdzekļu un izdevības, lai uzņemtos jaunus izaicinājumus, jo ar to, kas mums ir, tāpat nevar neko izdarīt. Ja Jēzus to vēlas – tad pietiks. Vienīgi, ja Viņš to nevēlas, tad mūsu pūliņi kļūst tikai „māksla mākslas dēļ”.

Kādā etapā var arī gadīties iekrist neapmierinātībā ar sevi un pazaudēt prieku no darbošanās

Dievam. Katram ir savi vājuma brīži. Tomēr palikšana neapmierinātībā izraisa to, ka cilvēks kļūst par tā darba, kuru veic, nesamierināmu pretinieku. Viņa darbība sāk atgādināt ļaundabīgā audzēja izplatīšanos, kas atrodas miesā, bet nav no miesas. Ja tāds cilvēks laikus neatjēgsies, viņš sāks iznīcināt darbu un sevi pašu.

Tādēļ visam ir jābūt līdzsvarā – kā to apzīmē sv. Ignācijs - „kā mēlīte pie svariem” –, jo celtnie var noturēties tikai uz labi izmērītiem pamatiem. Bet cements šim pamatam ir lūgšana, smelšanās no dzīvības avota un klausīšanās Dievā. Ja tā trūks, celtnie vai nu sabruks, vai sāks atgādināt laulību bez mīlestības. Un nevienam negribēsies tajā uzturēties.

Beata Szymczak-Zienczyk
no poļu žurnāla „*Szum z Nieba*” tulkoja
Marika

Draudzes aktivitātes

Pastāvīgie notikumi:

CILVĒKA GARĪGĀ DZIEDINĀŠANA
UN ATBRĪVOŠANA NO GRĒKA,
ĻAUNUMA SEKĀM

Lūgšanas par iekšējo dziedināšanu un atbrīvošanu notiks mūsu draudzē mēneša trešajā piektdienā pēc sv. Mises plkst. 18:00 un Vissvētākā Sakramenta adorācijas. Vada „sv. Sebastiana mājas” kalpotāji kopā ar draudzes

priesteri. Informācijai zvanīt **Nor-mundam: 20325480.**

Sv. Mise par pirms dzimšanas mirušo bērnu ģimeņu dzimtas ciltskoka dziedināšanu un atbrīvošanu – Aizlūgums notiek to ģimeņu nodomā, kuru bērniņi ir apbedīti Dvēseļu dārzā, kā arī to ģimeņu nodomā, par kurām ir ziedots speciālā šai Sv. Misei paredzētajā lādītē sv. Alberta baznīcā.

Katra mēneša 3. trešdienā plkst. 18:00.

Svētā Franciska no Asīzes garīguma skolu.

Franciskāņu sekulārordenis aicina: katru **pirmdienu** Sv. Alberta baznīcā **19:00 draudzes mājā** Sīkāka informācija Andris OFS: **29180255**

Atsākusies Svētdienas skola bērniem krievu valodā. Pieteikties pie Ņinas Skangales – Začestes pa tel.: **28315717.**

Katru svētdienu mūsu draudzē notiek **Vissvētākā Sakramenta adorācija** pēc Sv. Mises plkst. **9.00 līdz 18.00.** Iespēju robežās aicinām visus palikt klusā lūgšanā kopā ar Jēzu, tā padziļinot personisko saiti ar Viņu.

NOVEMBRA MĒNESĪ

Var iegūt **atlaidas par mirušajiem:**

- **1. un 2. novembrī,** var iegūt pilnīgas atlaidas, kuras drīkst upurēt tikai par mirušajiem, dievbijīgi apmeklējot baznīcu un tur noskaitot Kunga lūgšanu „Tēvs mūsu” un

„Es ticu”.

- **Laikā no 1. līdz 8. novembrim** (ieskaitot) var iegūt pilnīgas atlaidas, kuras drīkst upurēt tikai par mirušajiem, ja dievbijīgi apmeklēs kapsētu un lūgsies par mirušajiem. Pārējās gada dienās par lūgšanu kapsētā var iegūt daļējas atlaidas)

Lai saņemtu atlaidas:

- jābūt svētdarošās žēlastības stāvoklī, proti, bez grēka;
- sevī ir jāuzmodina pilnīga atteikšanās no grēka, arī no ikdienišķā (tātad arī no atkarībām), svarīga iekšējā nostāja;

jāizpilda arī šādi nosacījumi:

- ja nepieciešams, jāpieiet pie Grēksūdzes sakramenta;
- jāpieņem Svētā Komūnija;
- jāpalūdzas Pāvesta nodomā (tādā nodomā, kādu konkrētajam mēnesim noteicis Svētais Tēvs, nevis lūgšana par pašu Pāvestu), vismaz *Tēvs mūsu* un *Esi sveicināta*. Ar vienu Grēksūdzes sakramentu pietiek, lai saņemtu vairākas atlaidas, toties Svētā Komūnija un lūgšana Pāvesta nodomā ir nepieciešama katrai atlaidai atsevišķi. Pilnīgās atlaidas var saņemt tikai vienu reizi dienā, savukārt daļējās – vairākkārt vienas dienas laikā.

Liturgiskais kalendārs

1.novembris, pirmdiena – Visu svēto lielie svētki, Sv. Mises: **8.00, 11.00. 18.00** Sv. Mise ar sēru procesiju.

2.novembris, otrdiena – Visu ticīgo mirušo piemiņas diena, Sv. Mises: **8.00, 11.00. 18.00** Sv. Mise ar sēru procesiju.

- 1. - 8.novembris**, – Lūgšanu nedēļa par mirušajiem.
- 14.novembris**, svētdiena – Baznīcas aizbildņa **sv. Alberta Lie-lā lielie svētki** (atlaidas); **Sv. Misi 11.00** celebrēs Viņa Eminence metropolīts Rīgas arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs, tiks dalīts Iestiprināša-

nas sakraments.

- 21.novembris**, svētdiena – Mūsu **Kunga Jēzus Kristus, Vispa-saules Karaļa** lielie svētki.
- 28.novembris**, svētdiena – **Adven-ta I** svētdiena.
- **30.novembris**, otrdienā – **sv. ap-ustuļa Andreja** svētki. Svētās Mises: **8⁰⁰ un 18⁰⁰**.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Mises plkst. 9:00 līdz 18:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00,

Otrdienās: 30 min. pēc Sv. Mises 18.00

Piektdienās: 30 min. pēc Sv. Mises 18.00

Baznīca atvērta:

No pirmdienas līdz sestdienai: 7:00 – 9:00 un 16:30 – 18:30 (otrdienās un piektdienās noteikti iznāk ilgāk, jo pēc vakara Mises ir adorācija)

Svētdienās: 6:30 – 19:00

Obligāti svinamo Baznīcas svētku die-nās: 7:00 – 12:30 un 16:30 – 19:00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz ceturtdienai no plkst. **9.00 līdz 12.00** un no **14.00 līdz 17.00** piektdienās no plkst. **14.00 līdz 17.00**

Svētdienās un obligāti svinamo Baznī-cas svētku dienās: slēgta.

Prāvests: Krišjānis Dambergs OFMCap,
e-pasts: br.krisjanis@gmail.com
tālr.: **2 677 56 79**;
t.Aldis Ziemelis OFMCap,
tālr.: **2 682 17 74**

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz sestdienai:

8.00 latviešu valodā

18.00 latviešu valodā

Svētdienās:

8.00 poļu valodā

9.00 latviešu valodā

11.00 (Summa) latviešu valodā

18.00 latviešu valodā (ar ģimenēm un bērniem)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8.00 latviešu valodā

11.00 (Summa) latviešu valodā

18.00 latviešu valodā

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotaņuka

Izdevums ir par ziedojumiem!

ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪŽĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA KURSUS